

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta, v právní věci

žalobce: **Levné díly s.r.o.**
se sídlem Zavadilova 1730/26, Praha 6
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem AK Černého 517/13, Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2017, č. j. KUKHK-41800/DS/2016/Er,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný zamítl shora označeným rozhodnutím odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále i jen „*správní orgán*“), ze dne 5. 10. 2016, č. j.: ODP/89624-2016/dum 15230-

2016/dum/11, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*silniční zákon*“), jehož se měl dopustit tím, že porušil jeho ustanovení § 10 odst. 3, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Audi, reg. značky, nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

2. Stalo se to tím, že dne 31. 1. 2016, ve 14:47 hodin, na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici č. I/37, směr Jaroměř, okres Trutnov, v úseku platnosti svislých dopravních značek č. IS 12a „*Obec*“ a č. IS 12b „*Konec obce*“, neznámý řidič při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 69 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h, tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 66 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona. Za tento správní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500,-Kč a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,-Kč. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce shrnul žalobní námitky do jedenácti bodů. V prvním z nich namítal, že správní orgán porušil ustanovení § 125g odst. 2 silničního zákona, když nerozhodoval ve společném řízení o všech správních deliktech, pro které žalobce v souběžné době stíhal. Konkrétně odkazoval na správní delikt, který se měl stát 17. 3. 2015 v obci Kocbeře. Proto měla být řízení spojena a jedním rozhodnutím uložena jedna souhrnná pokuta.
4. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítal, že správní orgán neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán neporovnal podobu řidiče s podobou jednatelů a jediného společníka žalobce. Tuto osobu přitom bylo na místě předvolat k podání vysvětlení, jelikož v daném případě se měla správního deliktu dopustit právnická osoba, která vozidlo řídit nemohla. Nadto se jednalo o jedinou osobu, která připadala v úvahu, a proto ji měl správní orgán kontaktovat ex offio, a nepřenášet odpovědnost za zjištění skutkového stavu na provozovatele vozidla. Podle žalobce tak projevil správní orgán nulový zájem o zjištění pachatele přestupku. Takový stav nerespektuje smysl a účel skutkové podstaty správního deliktu dle § 125f silničního zákona, resp. jeho subsidiaritu vůči odpovědnosti řidiče za přestupek, kterou NSS přiléhavě vyjádřil v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46.
5. Správní orgán dále nečinil nezbytné kroky ve smyslu § 125f odst. 4 silničního zákona, jelikož osobě, kterou žalobce označil za řidiče svého vozidla v předmětné době (dále jen „*pan N.*“), mylně doručovat tak, jako by měl v sídle svého zaměstnavatele poštovní schránku. Přitom je velmi neobvyklé, aby měl zaměstnanec v sídle zaměstnavatele vlastní poštovní schránku. Naopak situace, kdy si zaměstnanec nechá písemnosti doručovat prostřednictvím zaměstnavatele, není nijak neobvyklá, nadto pokud se jedná o písemnosti, které souvisí s výkonem jeho práce jako v tomto případě.

6. Krom toho správní orgán věděl ještě předtím, než mu žalobce sdělil, že jeho vozidlo řídil pan N., že tato osoba nemá na uvedené adrese poštovní schránku. Jediné kroky, které správní orgán za účelem kontaktování pana N. učinil, se tedy musely správnímu orgánu předem jevit jako marné, neboť správnímu orgánu bylo z úřední činnosti známo, že pan N. nemá na žalobcem uvedené adrese poštovní schránku, a dále, že z místa trvalého pobytu odešel. Jediné, co správní orgán přitom pro kontaktování pana N. udělal, bylo to, že mu zaslal na uvedenou adresu a na trvalý pobyt výzvu k podání vysvětlení. Takovýto postup správního orgánu měl žalobce za nesmyslný.
7. Nadto měl správní orgán po zjištění, že doručování výzvy panu N. nebylo úspěšné, informovat žalobce o potížích s doručováním, a umožnit mu tak na tuto nepředvídatelnou procesní situaci relevantně zareagovat. Takový postup lze dovodit jak z § 37 odst. 3 správního řádu, tak ze základních zásad činnosti správních orgánů. Případně měl správní orgán panu N. ustanovit opatrovníka pro doručování, nebo mu měl doručovat veřejnou vyhláškou. Rovněž měl požádat vietnamské státní orgány o sdělení, zda pan N. prochází jejich evidencemi a např. zda se s ním jsou schopni spojit. Žalobce dále rozporuje závěr správních orgánů, že se pan N. nikdy nezdržoval na území ČR. Tento závěr je opřen o informace poskytnuté Ministerstvem vnitra, Krajským ředitelstvím policie Královéhradeckého kraje a získané z Informačního systému základních registrů. Z těchto podkladů vyplývá, že pan N. žádnou z evidencí dostupných těmto subjektům neprochází a nikdy neprocházel, není tedy občanem ČR a na území ČR neměl nikdy povolen pobyt. Žalobce je však názoru, že na základě těchto informací nelze dojít k jednoznačnému závěru, že se pan N. na území ČR skutečně nenacházel, a to z toho důvodu, že je obecně známou skutečností, že na území státu se nacházejí též osoby, které k tomu nemají oprávnění. Nelze též přehlédnout, že pan N. mohl získat právo k pobytu od jiného členského státu EU a v takovém případě by žádnou z kontrolovaných evidencí neprocházel, přesto by měl právo na území ČR pobývat na základě volného pohybu. Na závěr tohoto žalobního bodu se žalobce vyjádřil k údajné účelovosti označení pana N. jako řidiče svého vozidla. Namítal, že správní orgány rozhodovaly v tomto směru na základě skutečností, které jsou jim známy z úřední činnosti (četnost označování pana N. jako řidiče vozidel různých provozovatelů vozidel), žalobci však neumožnily se s tímto podkladem seznámit a vyjádřit se k němu. Správní orgán přitom neuvedl, z jakých konkrétních řízení jsou mu tyto skutečnosti známy, v důsledku čehož jsou pro něho napadená rozhodnutí překvapivá a nepřezkoumatelná.
8. Podle třetího žalobního bodu správní orgán dostatečně neodůvodnil svůj závěr o tom, že použitý rychloměr je tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona (dále i jen „*automat*“). Jde přitom o otázku zásadní, neboť se jedná o jednu z podmínek odpovědnosti za správní delikt dle § 125f téhož zákona. Správní orgán sice uvedl, co automatem rozumí, přičemž se odkázal na stanovisko Ministerstva dopravy, neuvedl však, jak dospěl k závěru, že použitý rychloměr vykazuje znaky automatu, jak je údajně definován v citovaném stanovisku Ministerstva dopravy. Rozhodnutí prvního stupně je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
9. Žalobce rovněž namítá, že správní orgán porušil jeho právo seznámit se se všemi podklady rozhodnutí, neboť předmětné stanovisko nebylo obsahem správního spisu. Tento podklad rozhodnutí nebyl proveden ani jako důkaz. Podle žalobce není z předmětné fotodokumentace ani zřejmé, že snímky pocházejí z obce Choustníkovo

Hradiště. Krom toho se správní orgán nezabýval tím, zda konkrétní strážníci měli písemné zmocnění ve smyslu § 3a zákona o obecní policii od obce, kde bylo měření rychlosti prováděno, a proto má žalobce provedené měření za nezákonné.

10. Ve čtvrtém žalobním bodu, označeném jako rychlostní limit, upozorňoval žalobce na to, že téměř v polovině úseku, kde dle výroku mělo dojít k překročení rychlostního limitu dle § 18 odst. 4 silničního zákona, tento rychlostní limit zřejmě neplatí. Nebylo totiž prokázáno, že by se jednalo o zastavěné území. Na první pohled se přitom o zastavěné území podle žalobce nejedná, neboť zde chybí zástavba. Správní orgány přitom v tomto směru neprovedly žádné dokazování.
11. A žalobce pokračoval s tím, že z § 2 písm. cc) silničního zákona plyne, že obec je „zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.“ Pokud tedy určité území není zastavěným územím, nejedná se o obec ve smyslu silničního zákona, a proto v takovém úseku nemůže platit obecná úprava nejvyšší dovolené rychlosti v obci podle § 18 odst. 4 téhož zákona. Takový rychlostní limit by zde pak musel být stanoven místní nebo přechodnou úpravou, což nebylo správními orgány prokázáno (ani tvrzeno).
12. Správní orgány se tak povahou území, kde mělo dojít ke spáchání správního deliktu, vůbec nezabývaly. Přitom na tom, zda se jedná o zastavěné nebo nezastavěné území, závisí otázka protiprávnosti části projednávaného skutku. Napadená rozhodnutí jsou proto podle žalobce nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů a rovněž nezákonná pro nedostatečně zjištěný skutkový stav. Rozhodování o povaze území jako zastavěného či nezastavěného má přitom zákonem upravený proces, který ústí do vydání územního plánu, tj. opatření obecné povahy. Právě provedením tohoto opatření obecné povahy jako důkazu mělo být v řízení zjišťováno, jaká je povaha území, kterým prochází měřený úsek.
13. Správní orgán pouze tvrdil, že měřený úsek procházel zastavěným územím, žádným způsobem však toto tvrzení nepodložil provedením dokazování. I bez toho je však odůvodnění jeho závěru nepřezkoumatelné, neboť se vůbec nezabýval tím, kde konkrétně měřený úsek začíná a končí, a proto stěží mohl dojít k závěru, že se tento úsek nachází v zastavěném území.
14. Obdobně správní orgán pouze konstatoval, ale nijak neprokazoval, že měřený úsek byl označen dopravními značkami č. IS 12a a IS 12b. Žalobce nic takového sporovat nemůže, jelikož spáchání údajného přestupku nebyl přítomen. Bylo proto na správním orgánu, aby tyto skutečnosti aktivně zjišťoval.
15. Provedené měření pak nemůže být podle žalobce podkladem pro jednoznačný závěr o tom, že řidič žalobcova vozidla jel rychlostí 66 km/h v celém úseku mezi značkami č. IS 12a a IS 12b v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37, směr Jaroměř, neboť měření bylo zřejmě provedeno jen v části tohoto úseku (475,2 m), přitom úsek kde mělo dojít ke spáchání správního deliktu podle výroku má zhruba kilometr.
16. V pátém žalobním bodu žalobce namítal vady výroku. Konkrétně to, že pokud přibližně polovina úseku pozemní komunikace č. I/37, mezi dopravními značkami č. IS 12a a IS 12b v obci Choustníkovo Hradiště, je nezastavěným územím, tak zde neplatil v celé délce rychlostní limit 50 km/h. Respektive nebylo prokázáno, že řidič vozidla překročil uvedený rychlostní limit právě v těch místech, kde platil. Navíc mu nebylo srozumitelně

vysvětleno, kde mělo ke správnímu deliktu dojít, tedy kde začínal a kde končil měřený úsek. Nebylo mu tedy umožněno namítat např. to, že v úseku, kde došlo k měření, rychlostí limit dle § 18 odst. 4 silničního zákona neplatil. Výrok rozhodnutí má proto za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost.

17. V šestém žalobním bodu žalobce namítl, že správní orgán rozhodoval podle novější právní úpravy, než která byla účinná v době spáchání údajného správního deliktu, neboť od té doby do vydání napadeného rozhodnutí nabylo účinnosti několik novel právních předpisů, na základě nichž bylo rozhodováno, tedy zákona o silničním provozu a zákona o přestupcích (tj. zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů., dále jen „*zákon o přestupcích*“). Správní orgány se tak měly zaobírat otázkou, zda je novější právní úprava pro žalobce příznivější, což se nestalo. Žalobce dále namítl, že správní orgán rozhodoval podle novější právní úpravy, než která byla účinná v době spáchání údajného správního deliktu, aniž tento postup jakkoliv odůvodnil.
18. Žalobce dále namítal, že správní orgán rozhodoval podle novější právní úpravy, než která byla účinná v době spáchání údajného správního deliktu. Tím podle něho došlo k porušení § 7 odst. 1 zákona o přestupcích a čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Takový postup by byl však možný pouze tehdy, pokud by správní orgán přezkoumatelně odůvodnil závěr, že novější úprava je pro žalobce příznivější. Taková úvaha však z rozhodnutí prvního stupně nevyplývá, rozhodnutí je proto rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Pro neposouzení této otázky prý došlo rovněž k porušení žalobcova práva na spravedlivý proces.
19. V sedmém žalobním bodu žalobce namítal, že napadená rozhodnutí nejsou výsledkem skutečné rozhodovací činnosti, ale toliko výsledkem mechanického vyplnění šablony. Tato skutečnost prý musí být zdejšímu soudu známa z úřední činnosti známa. Tedy to, že se rozhodnutí správního orgánu a žalovaného ve věci správního deliktu provozovatele vozidla liší v zásadě pouze v osobních a jiných údajích individuálních pro každý případ zvlášť (čas a místo spáchání přestupku, jméno a další údaje o označeném řidiči) a všechno ostatní zůstává stejné. Takový postup vyvolává otázku, zda se správní orgány každému případu věnují s náležitou pozorností. Ze šablonovitosti jejich rozhodnutí lze naopak dovozovat mechanický postup, a to, že řízení o správním deliktu je v podstatě automatizované.
20. V osmém žalobním bodu žalobce namítal, že žalovaný rozhodl v rozporu se svojí rozhodovací praxí, když potvrdil postup správního orgánu, který rozhodoval též na základě podkladů, které neprovedl jako důkaz při ústním jednání nebo alespoň v rámci dokazování mimo ústní jednání. V této souvislosti zmiňoval zejména již vpředu zmíněné stanovisko Ministerstva dopravy, ze kterého správní orgán zjišťoval, co je automat, dále veřejnoprávní smlouvu, souhlas Policie ČR s měřením rychlosti v předmětném úseku, ověřovací list atd. Žalobci je přitom známo, že žalovaný konstantně v odvolacím řízení zrušuje napadená rozhodnutí, pokud správní orgán neprovedl při ústním jednání nebo při dokazování mimo ústní jednání všechny důkazy, které užije při rozhodování. V dané věci však rozhodl žalovaný v rozporu se svojí dosavadní praxí. Žalobce uvedl, že k této otázce podal žádost o informace žalovanému a že po jejich získání je předloží při soudním jednání. Za zásadní považuje otázku, zda se skutečně vytvořila rozhodovací praxe správního orgánu. Pokud ano, měl žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit, jelikož ten neprovedl jako důkaz všechny podklady rozhodnutí.

21. V další námitce žalobce namítal, že ho správní orgán zkrátil na právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Sdělil mu totiž, že má právo vyjádřit se k podkladům pouze osobně v kanceláři oprávněné úřední osoby, a to v předem určeném termínu. Žalobce pro toto omezení práva neshledává žádnou zákonnou oporu. Zmocněnec žalobce, s ohledem na své pracovní vytížení, pak na realizaci tohoto práva rezignoval, jelikož se skutečně domníval, že tak lze učinit v tomto případě pouze a jedině osobně.
22. V desátém žalobním bodu žalobce namítal, že nebylo provedeno ústní jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Ten je přesvědčen, že takový postup jej krátil na jeho právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce měl právo na to, aby věc byla projednána za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Toto pochybení shledal zásadním, jelikož provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku zpravidla osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.
23. Žalobcem byla dále namítána i protiústavnost ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu (viz jedenáctý žalobní bod) když tvrdil, že fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení základních práv provozovatele vozidla.
24. Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

25. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 25. 4. 2017. Odkázal se v něm plně na obsah žalovaného rozhodnutí, v němž se věci podrobně zabýval. Poté shrnul dosavadní průběh správního řízení. K otázce, týkající se zákonnosti měření, uvedl následující:

„Z hlediska technického je možné uvést, že SMLOUVA O NÁJMU ZAŘÍZENÍ O POSKYTOVÁNÍ SLUŽEB č. GE1/ZE130021/S 023, schválena usnesením rady města R/1501/2013-108 ze dne 20. 8. 2013 končí instalací záznamového systému – automatizovaných silničních rychloměrů a nastavení tolerance měřících zařízení, je ve výlučné kompetenci Města Dvůr Králové nad Labem, resp. obecní policie, která v rámci svých zákonných oprávnění provádí činnost jí svěřenou zákonem dle § 79a zákona o silničním provozu. Vlastní měření probíhá bez zásahu lidského činitele, fungování měřících zařízení je zcela automatické a nevyžaduje trvalou obsluhu. Technicky ani není možné, aby soukromoprávní subjekt jakkoliv do chodu měřícího zařízení zasahoval. Záznamy o provedených měřeních jsou automaticky generovány a zobrazovány v systému městské policie (<http://www.gemos.cz/dvurkralove/index.php?r=site/DokumentyNajemniSmlouva>).

Každé měřící zařízení je certifikováno ČMI, jeho spolehlivost každoročně ověřena a má veškerá potřebná povolení. Jakýkoliv zásah do pořízených obrazových záznamů je z technického hlediska naprosto vyloučen. Soukromoprávní subjekt správnímu orgánu pouze poskytuje technické prostředky nezbytné pro výkon veřejné správy, a to konkrétně měřící zařízení a software. Prostřednictvím těchto technických prostředků správní orgán zcela samostatně a na vlastní odpovědnost vykonává veřejnou správu svěřenou mu zákonem.

Takovýto postup je obvyklý v celé řadě oblastí veřejné správy, neboť není v praxi možné, aby vykonavatelé veřejné správy sami disponovali všemi technickými prostředky potřebnými pro výkon veřejné správy.

Záznamy rychlosti vozidel včetně digitálních fotografií vozidel a jejich řidičů může pro potřeby správního řízení prováděného obecním úřadem obce s rozšířenou působností provádět obecní policie jakékoli obce, vždy však pouze na území obce, která ji zřídila a již je orgánem, a to bez ohledu na typ pozemní komunikace, anebo na území jiné obce na základě veřejnoprávní smlouvy podle § 3a zákona o obecní policii (dostupné na <http://www.gemos.cz/dvurkralove/index.php?r=site/DokumentyChoustnikovoHradiste>.)“

26. K námitce, že správní orgán nerozhodoval ve společném řízení o všech správních deliktech, žalobce dodal, že pod sp. zn. 30A 117/2016 je veden u zdejšího soudu přezkum ve věci správního deliktu ze dne 17. 3. 2015. V této věci bylo vydáno rozhodnutí příkazem již dne 1. 9. 2015, dne 2. 9. 2015 byl podán odpor a dne 26. 5. 2016 bylo vydáno rozhodnutí v uvedené věci. V nyní projednávané věci bylo řízení o správním deliktu zahájeno až dne 6. 9. 2016.
27. Žalovaný uzavřel žalobu s tím, že v ní jsou uvedeny námitky, které bylo možno uplatnit již v rámci odvolacího řízení, kdy by měl žalovaný možnost se s nimi řádně vypořádat. Žalobce však podal v zákonné lhůtě odvolání, ve kterém uvedl pouze tolik, že napadá rozhodnutí v plném rozsahu a cítí se být poškozen postupem správního orgánu, který ve věci nenařídil ústní jednání. Dodal, že správní orgán neměl zahajovat řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla, ale měl zahájit řízení o přestupku s osobou řidiče, jehož totožnost správnímu orgánu sdělil. Účelově tak přesunul námitky až do žaloby.
28. Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Jednání krajského soudu

29. Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 7. 5. 2019, a to v nepřítomnosti účastníků a v souladu s § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“). Oba účastníci řízení se totiž z jednání předem písemně omluvili, jak straně žalující, tak straně žalované bylo předvolání k jednání řádně doručeno a projednání věci v jejich nepřítomnosti proto nebránilo žádné zákonné překážky.
30. V průběhu jednání provedl krajský soud dokazování následujícími důkazy, když přečetl jejich obsah:
 - Návodem k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti Gemos CZ, s. r. o. včetně certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru, vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012,
 - Stanoviskem Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013,
 - smlouvou o nájmu měřicího zařízení a poskytování služeb, uzavřené mezi společností Gemos CZ, s.r.o., coby pronajímatelem, a městem Dvůr Králové nad Labem, coby nájemcem, ze dne 2. 12. 2013, včetně příloh.
31. Dále provedl krajský soud důkazy níže označenými částmi správního spisu, když přečetl obsah:

- č.l. 12 - vyjádření Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie, ze dne 11. 1. 2016,
- č.l. 13 - sdělení Ministerstva vnitra ze dne 18. 1. 2016,
- č.l. 15 – ověřovacího listu měřicího zařízení č. 8012-OL-70076-15,
- č.l. 16 - veřejnoprávní smlouvy č. KTÚ/VERJ-2013/590, ze dne 12. 6. 2013, uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Choustníkovo Hradiště,
- č.l. 17 - rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 3. 7. 2013, č. j. 11801/VZ/2013-2,
- č.l. 18 - výpisu z usnesení zastupitelstva obce Choustníkovo Hradiště ze dne 29. 5. 2013, a zastupitelstva města Dvůr Králové nad Labem ze dne 6. 6. 2013,
- č.l. 19 - vyjádření Policie ČR, krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel z 21. 12. 2015, včetně přílohy č. 1.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

A. Skutkový stav věci

32. Správní orgán I. stupně obdržel dne 4. 3. 2016 od Městské policie Dvůr Králové nad Labem „Oznámení o přestupku v dopravě (Automatizované měření)“ spáchaného neznámým pachatelem – řidičem, když ten dne 31. 1. 2016, v 14:47:50 hodin, jako řidič motorového vozidla reg. zn., překročil v obci Choustníkovo Hradiště, na silnici I. třídy č. 37, směr Jaroměř, nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 69 km/h, po zvážení odchylky měřicího zařízení +/- 3 km/h, rychlost jízdy 66 km/h.
33. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 8. 4. 2016 žalobci coby provozovateli vozidla dle výpisu z karty vozidla výzvu podle § 125h odst. 1 silničního zákona. V reakci na ni bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření zmocněnce žalobce, společnosti ODVOZ VOZU s.r.o., s uvedením řidiče vozidla, kterým měl být pan L. H. N., zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU s.r.o., a to s tím, že jmenovaný přebírá poštu na adrese sídla společnosti, Americká 11. Praha. Správní orgán poté předvolal dopisem ze dne 28. 4. 2016, č. j.: ODP/41716-2016/dum 15230-2016/dum, pana L. H. N. k podání vysvětlení. Tato obálka se mu však vrátila zpět s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý a nemá na ni ani umístěnou schránku. Vzhledem k tomu zaslal správní orgán výzvu k podání vysvětlení i na adresu trvalého pobytu L. H. N. do V., avšak opět marně, když se zásilka vrátila zpět správnímu orgánu. Kontakt se jmenovaným se správnímu orgánu nepodařilo navázat ani ve spolupráci s Krajským ředitelstvím Policie Královéhradeckého kraje, odborem cizinecké policie, ani s Ministerstvem vnitra ČR, odborem azylové a migrační politiky. Opatřením ze dne 5. 9. 2016 správní orgán přestupek spáchaný dne 31. 1. 2016 § 66 odst. 3 písm. g) tehdy platného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, odložil.
34. Dne 5. 9. 2016 pod č. j. ODP/79051-2016/dum 15230-2016/dum/7, vydal správní orgán Oznámení o zahájení správního řízení spolu s Vyrozuměním účastníka o provádění důkazů mimo ústní jednání a Poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání

rozhodnutí. V něm byl stanoven termín provádění dokazování mimo ústní jednání na den 26. 9. 2016. Tato písemnost byla doručena zmocněnci žalobce dne 6. 9. 2016. Žalobce ani jeho zmocněnec se k provádění důkazů mimo ústní jednání nedostavili, aniž by svoji neúčast na něm jakkoliv vysvětlili. Poté bylo vydáno prvoinstanční správní rozhodnutí, ve kterém byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 silničního zákona a byla mu uložena pokuta ve výši 1.500 Kč. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu odvolání, v němž namítal, že v řízení nebylo nařízeno ústní jednání, které očekával a že správní orgán nebyl oprávněn zahájit řízení o správním deliktu, neboť přestupce znal, a proto s ním měl věc řešit jako přestupek. Žalovaný rozhodl o tomto odvolání žalovaným rozhodnutím.

B. Právní závěry

35. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout, vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).
36. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze

dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

37. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

38. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
39. Krajský soud dále předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47).

A nyní k jednotlivým žalobním námitkám.

1. Společné řízení.

40. V této námitce žalobce namítal, že správní orgán nevedl společné řízení o všech správních deliktech (z této formulace plyne, že jich bylo povícero), pro které jej v souběžné době stíhal. Jak je u žalob podávaných Mgr. Václavem Voříškem běžné, neobtěžoval se jmenovaný zástupce žalobce jím zmiňované „všechny správní delikty“ specifikovat, s výjimkou přestupku (správního deliktu), který se měl stát dne 17. 3. 2015 v obci Kocbeře a o němž již bylo zdejším krajským soudem rozhodnuto rozsudkem ze dne 29. 11. 2017, sp. zn. 30A 117/2016. Takže v úvahu přicházelo společné řízení pouze u dvou přestupků – protiprávních jednání.
41. Ustanovení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu ve znění do 30. 6. 2017, na něž žalobce odkazoval, uvádělo, že: „*Dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení též obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení.*“ Krajský soud pro úplnost připomíná, že správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f je projednán pouze, pokud správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a za a) nezačal řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo za b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
42. Z rozsudku nadepsaného krajského soudu sp. zn. 30A 117/2016 bylo zjištěno, že k přestupku v Kocbeřích došlo dne 17. 3. 2015 a rozhodnuto v této věci bylo prvoinstančním správním orgánem dne 27. 10. 2015. Protože ke spáchání přestupku, který je předmětem daného přezkumného řízení, došlo dne 31. 1. 2016, tedy v době, když již bylo řízení před správním orgánem o předchozím deliktu skončeno, nepřicházelo v úrovni správního orgánu spojené řízení o uvedených deliktích jednáních vůbec v úvahu.

2. Nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku

43. V tomto žalobním bodu si žalobce předně protiřečí, když namítá, že správní orgán neporovnával podobu řidiče s podobou jednatele a jediného společníka žalobce. Proč by to dělal, když sám žalobce označil za řidiče svého vozidla v předmětné době pana N.? Ze strany zástupce žalobce tak nejde o nic jiného, než o odvádění pozornosti od skutečné podstaty věci. Ostatně z pořízené fotodokumentace není obličej řidiče vozidla vůbec zřejmý, takže by ji ani nebylo možno k nějakému srovnávání s podobou jiných lidí použít.
44. Námitka o neprovedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku a tím i tvrzení o nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu se žalobcem ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, je nedůvodná. Krajský soud vycházel přitom zejména z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně jeho rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž je pod body 16 a násl. uvedeno k dané otázce toto:

„Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezačal řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)].

Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.

Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná delikttní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“

Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případně označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře

podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

45. Žalobci byla zaslána bezvadná výzva dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, a ten na ni následně reagoval prostřednictvím svého zmocněnce - společností Odvoz vozu s.r.o., sdělením, že vozidlo měl řídit pan L. H. N., zaměstnanec této společnosti, který přebírá poštu na adrese sídla společnosti Americká 11, Praha, trvale bytem. Správní orgán se pokusil dotyčnou osobu kontaktovat, kdy na žalobcem uvedenou adresu zaslal výzvu k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona o přestupcích. Zásilku si však nikdo nevyzvedl, přičemž adresát je na této adrese neznámý, nemá tam ani schránku, a proto byla po úložní době vrácena zpět odesílateli. Podivuje-li se žalobce nad tím, proč správní orgán opakovaně zasílá písemnosti na adresu sídla společnosti Americká 11, Praha, ačkoliv se na ni nedaří doručovat, dlužno poznamenat, že k podivení je v tomto směru on sám, respektive jeho zástupce, když tuto adresu jako kontaktní na L. H. N., kterého ze správních orgánů ještě nikdo neviděl, uvádějí. Označuje-li pak takový postup správního orgánu za nesmyslný, je jeho příčinou on sám.
46. Zmíněná zásilka, kterou se nepodařilo doručit na pražskou adresu, je součástí správního spisu. Následně se žalovaný pokoušel obelst označenou osobu na místě jejího trvalého pobytu ve Vietnamu, ovšem se stejným výsledkem. Tato vrácená zásilka je rovněž součástí správního spisu.
47. Krajský soud konstatuje, že pokud provozovatel označí osobu řidiče a ten poté nepřebírá poštovní zásilky nebo je na adrese neznámý, tzn., že se mu nedaří doručovat, je nutné v takovém případě řízení o přestupku odložit či zastavit a lze mít tedy za to, že ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu učinil správní orgán I. stupně v tomto případě nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, než zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Krajský soud proto neshledává ve shora uvedeném postupu prvoinstančního správního orgánu žádné pochybení.
48. Navíc třeba dodat, že rovněž krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že pan L. H. N., údajně nar., je uváděn zastupující společností ODVOZ VOZU, s.r.o., jako řidič vozidla v analogických řízeních u něj vedených, viz např. sp. zn. 30 A 146/2016 nebo 30 A 20/2017.
49. Je tak možno zkonstatovat, že Městský úřad Dvůr Králové nad Labem, odbor dopravy a silničního hospodářství, se pokusil v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu o doručení uvedené písemnosti, kterou chtěl dle § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění, vyzvat označenou osobu k podání vysvětlení ohledně dané delikttní věci, a to na adresy, které uvedl samotný žalobce (jeho zmocněnec). Nebylo jeho povinností žádat za dané situace o součinnost vietnamské státní orgány, jak požadoval žalobce v žalobě. Podle krajského soudu tak učinil správní orgán potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.
50. Za nadbytečný má krajský soud návrh žalobce, že když se nepodařilo správnímu orgánu navázat kontakt s jím označeným řidičem, tak že se měl obrátit na něho samotného. K tomu totiž jednak neměl správní orgán žádný zákonný důvod, a krom toho je přeci

normální a logickou reakcí běžného občana, že na výzvu správního orgánu ke sdělení k osobě řidiče uvede hned svoji verzi a všechny indicie k ní.

51. Ostatně ani v žalobě v tomto směru žalobce nic neuvedl, kromě obecných proklamací. A nestalo se tak ani při jednání soudu, když se k němu nedostavil. Žádné důkazy tak pro tato svá tvrzení krajskému soudu nepředestřel. A to ani takové důkazy, které by prokazovaly jeho tvrzení, že pan L. H. N. byl zaměstnancem jeho zmocněnce. Za takové situace však neexistovaly skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě a správní orgán I. stupně postupoval správně, když řízení o přestupku nezahájil a věc odložil.
52. Dále si je třeba uvědomit, že přestupkové řízení je řízením zahajovaným v převážné většině z úřední povinnosti, tak jako by tomu bylo ostatně i v daném případě. Než k takovému řízení ale správní orgán přistoupí, musí mít dostatečné indicie k závěru, že se konkrétní osoba mohla přestupkového jednání skutečně dopustit. Před vlastním zahájením přestupkového řízení tedy existuje určité období „zjišťovací“, v němž správní orgán sumarizuje a hodnotí dostupné podklady, jež by mohly k zahájení přestupkového řízení vést. Byť při nich může správní orgán provádět celou řadu úkonů, tak vzhledem k tomu, že ještě není vedeno vlastní přestupkové řízení, které je řízením správním, nevztahují se na ně ustanovení části druhé správního řádu, nazvané „*Obecná ustanovení o správním řízení*“. Tedy ani ustanovení § 25 odst. 1 správního řádu, které upravuje doručování úředních písemností veřejnou vyhláškou osobám neznámého pobytu a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy či ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) téhož zákona, podle něhož správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu a sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat. Vytýkal-li proto žalobce správnímu orgánu porušení těchto zákonných ustanovení v době, kdy žádné přestupkové řízení vedeno nebylo, mýlil se. Ostatně těžko si lze představit, co by v té době, kdy přestupkové řízení ještě nebylo vedeno, měl např. takový opatrovník za úkol. Při pojetí, z něhož žalobce vycházel, snad jedině přidat se k hledání údajného přestupce. I to svědčí o neopodstatněnosti uvedených námitek a jejich iracionalitě.
53. Totéž lze říci i o námitce, že pokud z podání žalobce nevyplývala kontaktní adresa pana L. H. N., tak že měl být tento nedostatek řešen postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu. Rovněž tento institut je upraven v části druhé správního řádu, jejím oddílu 2, nazvaném „*Úkony účastníků*“, tedy je pro něj prostor v již zahájeném správním řízení. To nejen že nebylo vedeno (viz vpředu), ale žalobce v něm ani nemohl vystupovat jako jeho účastník, k jehož návrhu by mělo být vedeno. Vždyť žalobce se za přestupce neoznačil.
54. Krajský soud ještě dodává, že žalobce byl správním orgánem I. stupně řádně informován o tom, že má možnost seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním, kdy tak může učinit a jakým způsobem (viz shora). Neučinil tak. Těžko tedy dnes může správnímu orgánu vytýkat, že ho s těmi kterými důkazy nebo zjištěními známými mu z úřední činnosti měl před vydáním rozhodnutí seznámit. Správní orgán se o to pokusil, ale tato snaha zůstala ze strany žalobce bez odezvy.

3. Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy

55. Předně nutno zmínit, že správní orgán I. stupně svůj závěr, že se ohledně použitého rychloměru jednalo o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, opřel o důkazy založené ve správním spisu (tj. např. ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 16. 3. 2015, č. 8012-OL-70076-15, vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 21. 12. 2015, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel č. j. KRP-433-207/Čj-2015-051006, včetně ilustrativní mapy). Krajský soud je proto toho názoru, že již jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy.
56. Pokud se jedná o pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
57. To, že v daném případě použité rychloměry typu SYDO Traffic Velocity fungovaly při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizované technické prostředky bez obsluhy, pak dokládají již zmíněné dokumenty, a to vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 21. 12. 2015, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel, kde je uvedeno např., že: „*Předmětem vyjádření je návrh Městské policie Dvůr Králové nad Labem na určení úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel pomocí automatizovaného měřicího zařízení. Měření je plánováno v rámci silnic I. a II. třídy v územní působnosti dopravního inspektorátu Trutnov, na úsecích uvedených v příloze tohoto vyjádření.*“
58. Námitka ohledně automatu se v žalobách, v nichž vystupují jako zástupci žalobců - pojištěnců Motoristické vzájemné pojišťovny, Družstva advokáti Mgr. Jaroslav Topol a Mgr. Václav Voříšek, pravidelně opakuje a jmenovaní na ni dostávají v rozsudcích zdejšího krajského soudu odpovědi s tím, že se o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy jedná. Příkladem lze uvést věci sp. zn. 30A 141/2016, 30A 146/2016 či 30A 175/2016, ale je možno je již počítat na desítky. O tom, že se v daném případě jedná o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, nikdo nepochybuje, s výjimkou právě vpředu zmíněných zástupců toho kterého žalobce. V dané věci pak jde o námitku, která byla opět uplatněna až v žalobě.
59. Přestože je krajský soud toho názoru, že již jen na základě uvedených důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, doplnil v tomto směru dokazování provedené správními orgány ve smyslu § 77 s. ř. s. A to právě zmíněným Stanoviskem a dále Návodem k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti Gemos CZ, s. r. o., včetně Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, č. 0111-CS-C004-12.
60. Krajský soud předně neshledává závadným, pokud je při výkladu tohoto neurčitěho právního pojmu (automatizovaný technický prostředek bez obsluhy) používán ze strany

správních orgánů interní akt ústředního orgánu státní správy pro danou oblast. V daném případě tedy zmíněné stanovisko Ministerstva dopravy, v němž je tento pojem vykládán a jsou v něm vymezena jeho definiční kritéria.

61. Ministerstvo dopravy ve Stanovisku k determinaci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy uvádí:

„Předně to jsou především (až na výjimky) technické prostředky trvale instalované, projektované a zabudované v určeném prostoru. Dovětek „používaného bez obsluhy“ je nezbytné chápat tak, že vlastní spuštění nebo spánkový režim zařízení je činěn automaticky či dálkovým nebo manuálním způsobem, avšak jakákoliv průběžná či operativní obsluha takového zařízení je v daném čase a místě vyloučena, a do vlastního výběru měřených vozidel nikterak nezasahuje.“ Za rozhodující podmínku pro statut daného rychloměru jako automatizovaného technického prostředku bez obsluhy je považována „skutečnost, že po uvedení měřicího zařízení do činnosti, vyhodnocuje toto měřicí zařízení rychlost jízdy všech vozidel (popř. vozidel, jejichž řidiči překročili hodnotu sledované rychlosti jízdy).“ Za další nezbytnou podmínku se považuje „skutečnost, že identita skutečného řidiče není v daný okamžik zjistitelná, jinými slovy, že v daném místě a čase není organizováno kontrolní stanoviště, kde by mohlo být kontrolované vozidlo zastaveno a jeho řidič zjištěn.“

62. Krajský soud se ve shodě se správními orgány s těmito definičními kritérii plně ztotožňuje, neboť podstatu pojmu „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“ dle jeho názoru přiléhavě vystihují. Že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, pak dokládají jak shora zmíněné důkazy provedené již správními orgány, tak rovněž již citovaný Návod k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti Gemos CZ, s. r. o. a zmiňovaný Certifikát o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, č. 0111-CS-C004-12, který jako důkaz provedl při jednání krajský soud.
63. Hned v bodě 1. 1. uvedeného Certifikátu je daný rychloměr definován jako „*silniční úsekový rychloměr s dlouhým měřicím úsekem*“, který je určen „*k automatickému měření průměrné rychlosti a dokumentaci překročení nejvyšší povolené rychlosti projíždějících vozidel*.“
64. Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je pak zřejmá z dalšího obsahu jak Návodu k jeho obsluze (viz např. bod 2. – Ovládání rychloměru nebo bod 3.1. – Kontrola značky), tak zmíněného Certifikátu (viz např. bod 1.3. – Uspořádání rychloměru nebo bod 1.4. – Snímek měřeného vozidla). Obsahy obou těchto důkazů nepovažuje krajský soud za potřebné v plném rozsahu opisovat, v podrobnostech na ně proto odkazuje.
65. Stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013 nebylo součástí správního spisu, když správním orgánům zúčastněným na řízení je dostatečně známo z úřední činnosti a žalobce ve směru k němu v řízení žádnou námitku či připomínku nevznosl. On totiž v řízení před správním orgánem neuplatňoval žádné námitky, když s nimi účelově vyčkával až na okamžik podání správní žaloby. Krom toho lze dodat, že vzhledem k četnosti námitky, týkající se uvedeného Stanoviska a uplatňované shodně v jiných případech jiných pachatelů správních deliktů, nemá krajský soud sebemenších pochyb o tom, že zmocněnci žalobce bylo ve správním řízení citované Stanovisko dostatečně

známo. Pokud by o ně měl skutečný zájem samotný žalobce, respektive jeho zástupce, mohl se zúčastnit jednání krajského soudu, což neučinil.

66. Že se jedná o fotodokumentaci pořízenou v obci Choustníkovo Hradiště, je pak zřejmé nejen z Oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), které bylo městskou policií ve Dvoře Králové nad Labem předloženo správnímu orgánu, ale především ze samotné fotodokumentace na č.l. 3 správního spisu, která zachycuje celou řadu údajů z měření, včetně právě místa měření. Souhlas obce Choustníkovo Hradiště s prováděním úsekového měření rychlosti na jejím území strážníky Městské policie Dvůr Králové nad Labem je pak dán již zmiňovanou veřejnoprávní smlouvou, kterou krajský soud při jednání zopakoval k důkazu.

4. Rychlostní limit

67. Žalobce dále považoval žalované rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť správní orgán nepřesně určil místo spáchání údajného správního deliktu, ani neodůvodnil závěr o tom, že se správní delikt stal v zastavěném území a že se na daném místě skutečně nacházely dopravní značky č. IS 12a a č. IS 12b. Žalobce tvrdil (a svoje tvrzení podpořil mapovým podkladem Choustníkovo Hradiště), že dopravní značky č. IS 12a - „Obec“ a č. IS 12b - „Konec obce“ jsou v obci umístěny ještě mimo zastavěné území, resp. že téměř polovina úseku mezi těmito dopravními značkami patrně prochází mimo takto vymezené zastavěné území. Dle žalobce tak správní orgány pochybily, pokud neprovedly dokazování, z něhož by vyplývalo, že celé měřené úseky probíhaly zastavěným územím (např. územním plánem obce). Pokud by tomu tak totiž nebylo, neplatil by dle názoru žalobce po celém měřeném úseku rychlostní limit 50 km/h.
68. Krajský soud v souvislosti s danou problematikou předně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2019, č. j. 2 As 145/2018-13, v němž se ztotožnil a poukázal na přílehlavý rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 8. 2017, č. j. 33 A 82/2015 - 41, dle něž *„vymezení obce pro účely zákona o silničním provozu je třeba považovat za autonomní definici, která sleduje čistě potřeby úpravy pravidel provozu na pozemních komunikacích. „Zastavěné území“ představuje obecný (z hlediska logiky „rodový“) formální znak obce ve smyslu zákona o silničním provozu, který znamená toliko, že obec by měla být vymežována na pozemních komunikacích dopravními značkami v zásadě v zastavěném území (tzv. intravilánu), nikoliv mimo něj. Z hlediska působení pravidel silničního provozu je ovšem zásadní, v jakém úseku je obec na pozemní komunikaci skutečně dopravními značkami vyznačena, nikoliv zda se skutečně jedná či nejedná o zastavěné území. To neplatí pouze na účelových komunikacích, kde se obec dopravní značkou nevymezuje a kde se musí účastník silničního provozu orientovat podle charakteru okolí, případně v situacích, kdy by z jiných důvodů dopravní značka vymežující „obec“ na předmětné pozemní komunikaci chyběla (viz k tomu podrobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 183/2012 - 50). Z hlediska jízdy po silnici první třídy, o kterou se v posuzované věci jednalo, při níž došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti, však může mít skutečnost, že její část dopravní značkou vyznačena jako „obec“ nevede zastavěným územím, vliv pouze z hlediska hodnocení společenské nebezpečnosti (škodlivosti) spáchaného přestupku, nikoliv však na samotnou kvalifikaci pod příslušnou skutkovou podstatu překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci.“*
69. S uvedenými právními závěry se plně ztotožňuje i zdejší soud a dodává v návaznosti na ně následující. Jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele ze dne 31. 1. 2016 je

přestupkem dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, k němuž došlo překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně jak 20 km.h⁻¹. Jedná se tedy o přestupek spáchaný v obci, nikoliv překročením nejvyšší dovolené rychlosti v zastavěném území. Dle ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.

70. Pro naplnění skutkové podstaty žalobci vytýkanému deliktu je tedy relevantní, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu. Aplikace např. stavebního zákona, případně územního plánu, není pro tento případ na místě. Proto krajský soud ani nepovažoval za potřebné provádět důkaz územním plánem dotčené obce.
71. Že se měřený úsek skutečně nachází na silnici č. I/37 v obci Choustníkovo Hradiště, směr Jaroměř, mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“, vyplývá nejen z přesné specifikace tohoto úseku ve správních rozhodnutích, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a sice z oznámení o přestupku, z fotodokumentace, z ověřovacího listu Českého metrologického institutu ze dne 16. 3. 2015, č. 8012-OL-70076-15 a z vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 21. 12. 2015 k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel.
72. Žalobce vytýká správním orgánům, že nezjišťovaly umístění dopravního značení na začátku a konci obce, stejně jako kde měřený úsek začínal a končil. Toto tvrzení není jednak pravdivé, protože jak už uzavřel krajský soud shora, z citovaných důkazů má ve shodě se závěry správních orgánů za spolehlivě prokázané, že se měřený úsek nacházel na území obce ve smyslu ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Tyto skutečnosti navíc žalobce nijak nevyvrátil a ani se o to ve správním řízení nesnažil, neboť takové námitky v něm vůbec nevznsl. Žalobcova tvrzená obava z toho, zda skutečně celý měřený úsek probíhal územím obce, tedy zda po celé jejich délce platil rychlostní limit 50 km/h, není ani v žalobě podložena jediným relevantním důkazem. Mapový podklad, který přiložil k žalobě, takovým důkazem není, neboť žalobcovo tvrzení nikterak neprokazuje. Je v tomto směru pouze ničím nepodloženou hypotézou.
73. V bodu 35 žaloby žalobce poukazuje též na to, že *„provedené měření nemůže být podkladem pro jednoznačný závěr o tom, že řidič žalobcova vozidla jel rychlostí 66 km/hv celém úseku mezi značkami č. IS 12a a IS 12b v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37, směr Jaroměř, neboť měření bylo zřejmě provedeno jen v části tohoto úseku (475,2 m), přitom úsek, kde mělo dojít ke spáchání správního deliktu podle výroku má zhruba kilometr. Jednání, které je žalobci kladeno za vinu, tedy nebylo prokázáno.“*
74. Krajský soud k tomu uvádí, že žalobce zcela opominul právě tu skutečnost, že se jednalo o úsekové měření rychlosti. Jeho princip spočívá právě v tom, že není měřena momentální rychlost jedoucího vozidla v tom kterém místě, ale že je měřena průměrná rychlost vozidla v určitém úseku. Ano, to samozřejmě předpokládá, že rychlost vozidla v průběhu průjezdu měřeného úseku kolísá (tedy při měření rychlosti v obci může třeba i opakovaně klesnout pod povolenou hranici 50 km/h). To však nic nemění na tom, že je měřena průměrná rychlost v daném úseku a překročení hranice povolené rychlosti v měřeném úseku tvoří jeden přestupek (potažmo jeden správní delikt). O nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí tedy nemůže být řeč.

5. Vady výroku

75. Jde o námitku navazující na předchozí žalobní bod, podle níž přibližně polovina úseku pozemní komunikace I/37 mezi dopravními značkami č. IS 12a a IS 12b v obci Choustníkovo Hradiště je nezastavěným územím, v němž neplatí rychlostní limit 50 km/hod podle § 18 odst. 4 silničního zákona. Z výroku rozhodnutí pak prý není zřejmé, ve které části tohoto úseku neplatí údajně porušený rychlostní limit, což má za následek jeho nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost. Krajský soud znovu opakuje, že žalobce pomíjí skutečnost, že se jednalo o úsekové měření rychlosti, jehož principy soud shora ozřejmil. S ohledem na to je celá tato námitka nepřipadná. Navíc ze shora uvedených závěrů krajského soudu plyne, že k takové situaci vůbec nedošlo, neboť celý měřený úsek procházel zastavěným územím ve smyslu zákona o silničním provozu, po celé jeho délce tak platil rychlostní limit 50 km/h. Kde mělo k přestupkovému jednání dojít, tak bylo žalobci sděleno způsobem zcela srozumitelným. A znovu může krajský soud jen opakovat, že žalobce měl v průběhu správního řízení dostatek příležitostí se k věci vyjádřit, že nebylo porušeno jeho právo na obhajobu.

6. Retroaktivita

76. Tato žalobní námitka byla vznesena ve zcela obecné rovině. Žalobce namítá, že v mezidobí od spáchání správního deliktu do vydání rozhodnutí nabylo účinnosti několik novel právních předpisů, na základě kterých bylo rozhodováno. Na žádnou z novel však neodkázal a neuvedl, v čem by právní úprava, kterou měly přinést zmíněné novely, měla být pro něho příznivější.
77. Není povinností správních orgánů, aby se při každé novele předmětného právního předpisu ve zcela teoretické rovině touto problematikou zabývaly. A nemůže tak učinit ani krajský soud, protože z obsahu žalobní námítky nelze seznat, co konkrétně má žalobce na mysli.
78. Pokud jde o ustanovení, dle něhož mu byla uložena konkrétní výše pokuty, odkázal správní orgán na ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, který byl ke dni jeho rozhodnutí v účinnosti. V době spáchání přestupku však byla výše pokuty za daný přestupek upravena v § 125c odst. 4 písm. f) bod 4 téhož zákona.
79. Krajský soud považuje předně za souladné se zákonem, pokud správní orgán vycházel z právní úpravy účinné ke dni svého rozhodování. Celá polemika o právní úpravě výhodnější pro žalobce je však zcela nedůvodná, protože obě shora citované právní úpravy stanovily, že za daný přestupek se ukládá pokuta ve výši od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Obě právní úpravy (tedy ta, která byla v účinnosti ke dni spáchání přestupu, jakož i ta, která byla v účinnosti ke dni rozhodnutí správního orgánu I. stupně) byly ohledně rozmezí, v němž mohla být uložena pokuta, zcela identické, nelze tedy hovořit o tom, že by některá z nich byla pro přestupce výhodnější. K žádnému porušení práv žalobce v tomto směru tedy ani teoreticky dojít nemohlo, nehledě na to, že žalobci byla uložena pokuta v nejnižší možné výši.

7. Šablony

80. Žalobce v tomto bodu namítá, že napadená rozhodnutí nejsou výsledkem tvůrčí myšlenkové činnosti, ale toliko výsledkem mechanického vyplnění šablony. Tato skutečnost prý musí být nadepsanému krajskému soudu známa z úřední činnosti. Tedy to, že se rozhodnutí správního orgánu a žalovaného v zásadě liší pouze v osobních a

jiných údajích individuálních pro každý případ (čas a místo spáchání přestupku, jméno a další údaje o označeném řidiči), všechno ostatní je stejné. Za dané situace lze tak pochybovat o tom, zda se správní orgány věnují každému případu s náležitou pozorností. Jinými slovy, správní orgány užívají šablony, a nijak se nezabývají skutkovými okolnostmi případu, ale pouze mechanicky vyplňují údaje, které se liší v jednotlivých případech, jako je míra překročení rychlosti, či osobní údaje provozovatele vozidla. V souvislosti s tím žalobce poukazoval na to, že zásada hospodárnosti nemůže převážet nad zásadou materiální pravdy v tom směru, že řízení o správním deliktu bude v podstatě automatizované.

81. Rovněž tuto námitku má krajský soud za neodůvodněnou, když zákonnost rozhodnutí je závislá na řádně zjištěném skutkovém stavu a jeho právním hodnocení, nikoliv na žalobcem tvrzené šablonovitosti, čímž myslí zřejmě podobnost správních rozhodnutí u přestupků (správních deliktů) majících stejný skutkový základ. Takováto skutečnost ale není nezákonná, ani k podivení, je-li rozhodováno stále o stejné věci stejným způsobem (překročení rychlosti zaznamenané autodemem), jen se ta rozhodnutí týkají jiných subjektů a v tom se také liší. Ostatně žalobce konkrétně ani neuvedl, v čem se měla jím tvrzená šablonovitost dotknout jeho práv a ani právní ustanovení, které by mělo být jím tvrzenou šablonovitostí porušeno. Spatřuje-li však v uvedeném zástupce žalobce advokát Mgr. Václav Voříšek šablonovitost, dlužno poznamenat, že totéž lze říci o jeho žalobách na úseku přestupků spáchaných v provozu na pozemních komunikacích. Proto i na ně reaguje krajský soud obdobně.

8. Rozhodovací praxe

82. Byť k této žalobní námitce žalobce avizoval, že k ní předloží důkaz při jednání, neučinil tak, neboť se z účasti na soudním jednání omluvil, přestože to byl právě on, kdo na veřejném projednání žaloby trval.
83. K otázce neprovedení důkazů správním orgánem mimo ústní jednání uvádí krajský soud následující. Pokud jde o listiny založené ve správním spisu, krajský soud ověřil, že na č. 1. 23 správního spisu je založen protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání podle ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu, v němž správní orgán uvedl, že provedl důkazy předloženým oznámením o přestupku v dopravě na č. 1. 1 správního spisu včetně přiložené fotografické dokumentace na č. 1. 2 a výpisem z karty osobních motorových vozidel žalobce na č. 1. 3 správního spisu a popsal, co z těchto důkazů zjistil.
84. K této problematice je třeba předně připomenout znění ustanovení § 51 odst. 2 věty první správního řádu: „*O provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.*“ O dokazování spolu s poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí byl žalobce prostřednictvím svého zmocněnce před vydáním prvostupňového rozhodnutí vyrozuměn (písemností ze dne 18. 7. 2016), on ani jeho zmocněnec se ke správnímu orgánu nedostavili a svého práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí nevyužili.
85. Ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu zní: „*O ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořádit obrazový nebo zvukový záznam.*“

86. Ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu zní: „*O provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.*“
87. Citovaná ustanovení tak nastolují otázku, jakou formou má být ve správním spisu zaznamenáno provedení důkazu listinou mimo jednání, zda se tak má stát formou protokolu nebo záznamu. Dle krajského soudu není nutné trvat na formě protokolu, neboť tím by se ustanovení § 53 odst. 6 věty první správního řádu stalo obsoletním a bylo by třeba je považovat za legislativní chybu. Toto ustanovení naopak má svůj smysl, neboť pamatuje na situace, kdy správní orgán provádí dokazování mimo jednání bez přítomnosti jakékoliv další osoby a jde o provedení důkazu listinou. Za takové situace postrádá smysl tento úkon formalizovat protokolem a správní orgán o provedení důkazu listinou mimo jednání učiní pouze záznam, jak mu ukládá ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu. Důkaz je pak proveden tak, že se oprávněná úřední osoba seznámí s obsahem listiny. Logickou návaznost pak má druhá věta ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu, dle které v případě přítomnosti dalších osob při provádění důkazu listinou se listina přečte nebo se sdělí její obsah.
88. Navazující otázkou je otázka obsahu záznamu o provedení důkazu listinou. Zatímco ustanovení § 18 odst. 2 a 3 správního řádu podrobně uvádějí náležitosti protokolu, náležitosti záznamu zákon neuvádí. Není třeba při dokazování listinami mimo jednání v nepřítomnosti dalších osob tyto listiny číst (což vyplývá již z důvodů uvedených v předchozím odstavci), není třeba popisovat vše, co bylo dokazováním zjištěno, jaké závěry z něho vyplynuly, ani uvádět úvahy správního orgánu. Takové náležitosti správní řád nepožaduje ani k protokolu, ani u záznamu. Rovněž lze uvést, že ani v civilním a správním soudnictví nejsou na protokolaci kladeny takové nároky, pouze se uvede seznam listin provedených k důkazu s uvedením jejich čísla listu. Popis provedených důkazů, co jimi bylo zjištěno, jaké závěry z dokazování vyplynuly a jakými úvahami se správní orgán řídil, to vše má své místo až v samotném rozhodnutí správního orgánu.
89. Přestože má krajský soud za to, že listinné důkazy založené ve správním spisu a zmíněné, resp. hodnocené v odůvodnění předmětných správních rozhodnutí, tak v průběhu správního řízení provedeny byly (byť ne všechny z nich z formálního hlediska procesně správným způsobem, když je správní orgán nejmenoval v protokolu ze dne 5. 9. 2016 o provedení důkazů mimo ústní jednání, ani o nich neprovedl záznam), krajský soud zopakoval při jednání o žalobě dokazování těmito listinami (viz protokol o jednání před soudem ze dne 14. 5. 2019).
90. K této otázce lze poukázat i na závěry rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 42/2007-337, na něž zdejší krajský soud odkazuje a s nimiž se ztotožňuje: „*Na základě obsahu správního spisu soud přisvědčuje žalobcově tvrzení, že o provádění důkazů listinou nebyl učiněn záznam do spisu podle § 53 odst. 6 věty první správního řádu. Ve spise jsou založeny toliko listiny, jimiž byl proveden důkaz, nikoli formální záznam o provedení důkazů těmito listinami. Jde tedy o porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (§ 53 odst. 6 správního řádu), nicméně charakter tohoto pochybení sám o sobě neatakuje zákonnost napadeného rozhodnutí; jiná procesní pochybení, v jejichž souhrnu by k takovému ataku zákonnosti mohlo dojít, přitom soud nezjistil. I v případě, že by žalovaný o provádění důkazů listinami pořídil záznam, důkazní situace by se nijak nezměnila, tj. žalovaný by vycházel z týchž důkazů, z jakých vycházel, podklad rozhodnutí by byl materiálně týž, v napadeném rozhodnutí by bylo obsaženo totéž odůvodnění. Z odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou*

stupních správního řízení vyplývá, že důkazy provedeny byly, žalobce přitom s nimi byl poté, kdy se staly součástí správního spisu, seznámen.“ Z uvedeného plyne, že i v případě, že není učiněn záznam o provádění důkazu listinou, nemělo by to samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Rovněž je podstatné, že žalobci byla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost seznámit se a vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, ze kterých správní orgán vycházel. Tohoto práva však nevyužil.

91. K námitce, že žalovaný rozhodl v rozporu se svojí dosavadní praxí, když za dané situace nezrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ačkoliv tento orgán neprovedl jako důkaz všechny podklady rozhodnutí, krajský soud poznamenává, že je mu z dříve u zdejšího soudu projednávaných obdobných věcí (např. pod sp. zn. 30 A 124/2016, sp. zn. 30 A 126/2016 nebo sp. zn. 30 A 152/2016) známo, že žalovaný původně skutečně zastával názor, že jde o pochybení, pokud správní orgán neprovede dokazování formou detailně vypracovaného protokolu a že nestačí provedení záznamu. Jak je uvedeno již v předchozích odstavcích, vyhotovení či absence záznamu nebo protokolu o provádění důkazu listinou však nemá na zákonnost rozhodnutí vliv. Skutečnost, že žalovaný svůj předchozí nesprávný názor na tuto otázku korigoval pod vlivem judikatury, není nic neobvyklého a dokonce jde o stav žádoucí. Rovněž žalobci, resp. jeho zástupci, který zastupuje opakovaně právě ve věcech obdobných správních deliktů provozovatelů vozidel, je z věcí, ve kterých zastupoval, tento stav dobře znám, a nemůže být pro něho proto ani překvapivý. Žalovanému lze pouze vytknout, že důvod změny svého postoje v této otázce v odůvodnění rozhodnutí výslovně nezmínil, nicméně tento nedostatek nezpůsobil nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jak žalobce namítal. V daném případě nešlo o správní praxi zakládající legitimní očekávání jako ustálené, jednotné a dlouhodobé činnosti orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a kterou by byl správní orgán vázán. Za tuto ustálenou správní praxi zakládající legitimní očekávání totiž nelze považovat postup v několika případech nebo po určité období, který vybočuje ze zákonem stanovených mezí nebo je v rozporu s výkladem zákona zastávaným judikaturou.
92. Krajský soud tak uzavírá, že ani tuto žalobní námitku důvodnou neshledal.

9. Právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí

93. Žalobce dále namítal, že správní orgán zásadním způsobem omezil jeho právo vyjádřit se k podkladům řízení, a to písemností ze dne 5. 9. 2016 pod č. j. ODP/79051-2016/dum 15230-2016/dum/7. V ní totiž uvedl, že žalobce má právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí toliko do 5 pracovních dnů od provedení dokazování mimo ústní jednání. Žalobce má přitom za to, že se může vyjádřit k věci též před provedením dokazování mimo ústní jednání, nikoli až po jeho proběhnutí. Za ještě závažnější považoval to, že správní orgán dále uvedl:

„S sebou vezměte občanský (nebo jiný jej nahrazující) průkaz. Nedostavíte-li se ve stanovenou dobu, popř. nepověříte právního nebo jiného zástupce prokázaného písemnou plnou mocí, bude bráno za to, že se tohoto práva vzdáváte a nechcete se k podkladům rozhodnutí vyjadřovat. Po uplynutí lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí bude ve věci vydáno rozhodnutí.

Za účelem seznámení se se spisovým materiálem a vyjádření k podkladům se statutární zástupce společnosti může dostavit do hlavní budovy Městského úřadu, náměstí T. G.

Masaryka čp. 38, odboru dopravy a silničního hospodářství, kancelář dopravních přestupků, v přízemí, vlevo, č. dveří 104, a to v uvedených dnech a úředních hodinách:

Pondělí – od 08:00 do 17:00 hod.

Úterý – od 08:00 do 11:30 hod.

Středa – od 08:00 do 17:00 hod.

Čtvrtek – od 08:00 do 11:30 hod.

Pátek – od 08:00 do 11:30 hod.

Správní orgán doporučuje před návštěvou upřesnit termín Vašeho vyjádření se k podkladům rozhodnutí na shora uvedeném telefonním čísle, kdy je možné si popřípadě domluvit i jiný čas.“

94. Z uvedeného žalobce dovozoval, že správní orgán právo žalobce vyjádřit se k podkladům rozhodnutí omezil tak, že ho může realizovat pouze fyzickou přítomností svého zástupce v sídle správního orgánu, konkrétně v kanceláři oprávněné úřední osoby, a to pouze v úředních hodinách, nejlépe po předchozí telefonické domluvě. Byť se dle názoru žalobce jedná o nezákonné omezení jeho práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, s ohledem na presumpci správnosti veřejnoprávních aktů vycházel z toho, že skutečně nelze právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí realizovat jinak, než osobním dostavením se za oprávněnou úřední osobou do její kanceláře. Z toho důvodu prý musel na realizování tohoto práva rezignovat, a to s ohledem na svou pracovní vytíženost. Podle žalobce tak došlo na základě nezákonného postupu správního orgánu ke zmaření jeho práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, což mělo vliv na zákonnost rozhodnutí. V tomto směru odkazoval na podobný případ, který řešil Krajský úřad Jihomoravského kraje v rozhodnutí ze dne 1. 7. 2016, č. j. JMK 103825/2016.
95. K uvedenému krajský soud předně poznamenává, že si žalobce výše citovaný pokyn správního orgánu I. stupně vykládá mylně. Správní orgán mu zmíněnou zprávou nesdělil, že pokud chce využít svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, je tak možno učinit pouze osobně a na výše uvedeném místě v určitém čase, ale poskytl mu možnost osobního vyjádření se ve věci. To plyne i z dalšího textu přípisu, v němž správní orgán uvedl: „*V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu máte možnost před vydáním rozhodnutí se k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Podle ustanovení § 36 správního řádu jste oprávněn navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko. K využití práva na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu Vám stanovuji lhůtu 5 pracovních dnů ode dne provedení důkazů mimo ústní jednání, nejpozději však do dne 12. 9. 2016 včetně.*“ Z tohoto je zřetelně patrné, že správní orgán dal najevo, že lze podat i případná písemná či jiná podání, ale ta musí být správnímu orgánu doručena taktéž do určeného data (12. 9. 2016).
96. Krajský soud dále podotýká, že žalobce se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně vyrozuměn v poučení ze dne 5. 9. 2016. To, že správní orgán žalobce takto vyzval k seznámení s podklady rozhodnutí, nelze považovat za omezení práv žalobce, ba naopak.

97. V případě jakýchkoliv pochybností pak žalobci nic nebránilo v tom, aby správní orgán kontaktoval a jemu nejasnou skutečnost si ozřejmil. Jakékoliv jeho konstrukce o nedostatečném vymezení a rozsahu úředních hodin a o důvodech nemožnosti z jeho strany dostavit se ve vymezeném čase ke správnímu orgánu jsou tak zcela bez relevance. Dlužno dodat, že ve správním řízení ustanovený zmocněnec žalobce je zmocněncem s praktickými zkušenostmi ze správních řízení o správních deliktech na úseku dopravy, proto mu tento postup měl být znám. Na těchto závěrech nemůže nic změnit ani žalobcem zmiňované rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje.

10. Zásada bezprostřednosti

98. Tato námitka vycházela ze skutečnosti, že vydání rozhodnutí nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce.
99. K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého *„ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné“*, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. března 2016, čj. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídít vždy ústní jednání. V tomto směru se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že: *„... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (být implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námitky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“*
100. Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídít jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: *„Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídít v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídít ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012,*

čj. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.

Obecně tedy platí, že ústní jednání správní orgán nařídí, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení. Nejvyšší správní soud tak posuzoval otázku, zda bylo ústní jednání nezbytné v této konkrétní věci, přičemž dospěl k závěru, že nikoli.

Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatele nezbytné nařizovat ústní jednání. Postupem správního orgánu byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výsledkem zasahujícího policisty (srov. rozsudek ze dne 25. 6. 2014, čj. 3 As 128/2013-36, nebo ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014-70). Stěžovatel přitom měl dostatek prostoru k tomu, aby svá práva v řízení uplatnil. Stěžovatel navíc ani nesdělil žádné konkrétní skutečnosti, které chtěl uplatnit při jednání, a jeho námitka je tak zcela obecná a formalistická. Městský úřad proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení ústní jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.

Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu, nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastník řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídít ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, nebo ze dne 21. 8. 2014, čj. 10 As 16/2014-25 nebo ze dne 22. 10. 2008, čj. 6 As 51/2007-228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, čj. 1 As 125/2011-163, a ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlášení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.“

101. Z uvedeného tedy vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídít. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním

deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy a to i soudem zdejším, jak na to upozorňoval žalobce.

102. V posuzované věci delikt ní jednání spočívalo v překročení nejvyšší povolené rychlosti zjištěné automatizovanými technickými prostředky, SYDO Traffic Velocity. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ, jenž byl spolehlivě prokázán listinami založenými ve správním spisu a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Lze tedy uzavřít, že v dané věci nemuselo být nařizováno ústní jednání, jak tvrdí žalobce. Ten se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně poučen. To, že žalobce v rozporu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* svá práva nevyužil, nemůže vytykat správním orgánům.
103. Pokud pak žalobce v bodu č. 76 žaloby dále tvrdil, že „*I pokud by správní orgán během řízení seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení*“, nutno konstatovat, že žalobci či jeho zmocněnci nic nebránilo zúčastnit se dokazování mimo ústní jednání. Tvrdí-li nyní proto, že správní orgány porušily zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v nepřítomnosti žalobce, krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje.
104. Dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci řízení o provádění dokazování včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Této své povinnosti správní orgán I. stupně dostál, o čemž svědčí obsah jeho přípisu ze dne 5. 9. 2016. Žalobce se mýlí, pokud vytyká správnímu orgánu, že toto oznámení mělo obsahovat výslovné poučení o tom, že se provádění dokazování mimo ústní jednání může žalobce zúčastnit. Takovou povinnost správní řád neukládá. V uvedeném oznámení správní orgán I. stupně mimo jiné přesně popsal v jakou hodinu a v jaké místnosti budou důkazy prováděny a žalobci dle krajského soudu muselo být z takového oznámení účastníkovi řízení zřejmé, že je mu tato skutečnost, spolu s uvedenými detailními informacemi, sdělována právě proto, aby se dokazování mohl zúčastnit.
105. Za shora popsaných okolností tedy nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ten se mohl opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a uplatňovat příslušnou argumentaci v průběhu celého správního řízení. Žalobce však zůstal ve správním řízení pasivní a nereagoval ani na výslovné oznámení o možnosti zúčastnit se seznámení s podklady pro rozhodnutí. To jen podtrhuje účelovost dané žalobní námitky.

11. Protiústavnost

106. V dalším ze žalobních bodů žalobce namítal, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
107. Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se Ústavní soud již zabýval. V nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, neshledal nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním

provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo shledáno ústavně konformním.

108. Lze dodat, že Ústavním soudem již byla posuzována i ústavnost ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu ustanovení § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.
109. Žalobce, resp. jeho zástupce, v závěru žaloby požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce.
110. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.
111. K žalobcem v žalobě odkazovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ještě třeba dodat, že jejich výběr a interpretace byla účelově selektivní, nezohledňující odlišný skutkový stav judikovaných věcí a jím citované pasáže vyňaté z této judikatury jsou také povětšinou vytrženy z kontextu, a proto nejsou na nyní projednávanou věc přílehlavé.
112. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud žalobu ve výroku I. tohoto rozsudku jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI. Náklady řízení

113. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly (viz výrok II. tohoto rozsudku).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 7. května 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu